

Sygn. akt II AKa 40/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Ewa Jethon

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 r.

sprawy M. G. (G.), syna J. (O.) i M. z domu W., urodzonego (...) we L. (U.)

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 września 2020 r. sygn. akt VIII K 10/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego M. G. (G.) od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym, przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 40/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 września 2020 r.,
sygn. akt VIII K 10/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>- obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj:</p> <p>I. art. 186 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie znacznej części ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka N. H. byłej żony oskarżonego, mimo iż świadek ten - jako osoba najbliższa - w dniu 12 lipca 2019 r. k. 502 - 503 (tom II akt) skorzystała z przysługującego jej zgodnie z treścią art. art. 182 § 1 i 2 k.p.k. prawa do odmowy złożenia zeznań, zatem uprzednio złożone przez świadka depozycje nie powinny służyć za dowód przeciwko oskarżonemu;</p> <p>II. art. 170 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu wniosku dowodowego obrońcy z dnia 17 marca 2020 r. odnośnie pkt. 2, 4. i 5.. k. 955-957 (tom V) co uniemożliwiło poznanie stanowiska organu procesowego w tym zakresie, naruszyło prawo oskarżonego do obrony oraz gwarancję rzetelnego procesu, a w konsekwencji uniemożliwiło prawidłowe ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących godziny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

zgonu pokrzywdzonego, zakresu podjętych czynności ratunkowych, czasu podjęcia tychże czynności przez właściwe osoby, ustalenia czy w przypadku udzielenia pokrzywdzonemu pierwszej pomocy nastąpiłby jego zgon, zachowania się V. B. bezpośrednio przed przybyciem do domu oskarżonego, a także przyczyn dokonanych zmian w protokołach przesłuchania świadka I. S. k. 43 i 44,

III. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez pominięcie materiału dowodowego w zakresie w jakim zawierał okoliczności korzystne dla oskarżonego, a z których wynika że wyjaśnienia oskarżonego dot. przebiegu zdarzeń winny zostać obdarzone walorem wiarygodności, tj.:

a) dowód z protokołu sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok z dnia 18.02.2019 r. lek. med. A. K. dotyczący śladów otarć na kolanach pokrzywdzonego na przedniej pow. lewego stawu kolanowego k. 180 (tom I) i k. 386 (tom II) (oskarżony wyjaśnił, że pokrzywdzony rzucił się na niego z pozycji kucznej), „wtedy podskoczył do mnie, jakoś tak schylił się i uklęknął ... ” - zeznania oskarżonego z dnia 9 marca 2020 r.;

b) dowód z uzupełniającej opinii biegłej A. K. z dnia 2 czerwca 2020 r. (k 999 v. tom VI) złożonej podczas rozprawy głównej, z którego wynika, że „ (...) na stwierdzone obrażenia mógł mieć wpływ ewentualny jego gwałtowny ruch w chwili zadawania ciosu (...)”,

c) dowodu z fotografii k. 94 v., 95 v i 96 na których ujawnione jest ubranie V. B. (gruba ciemna bluza) w momencie zadawania ciosu, co biorąc pod

uwagę wielkość pomieszczenia i porę nocną wskazuje na fakt, iż cios był wymierzony „na oślep”;

d) opinii uzupełniającej biegłego psychiatry R. W. z dnia 2 czerwca 2020 r. k. 998 v. (tom VI) że „czyn oceniałbym jako nieszczęście

e) informacji zawartych na karcie medycznych czynności ratunkowych (k.3), braku skazania godziny, sprzeczności tamże zawartych - z jednej strony V. B. krwawił, stwierdzono u niego asytopię, miał założone elektrody okrągłe, a z drugiej temperatura ciała była już niska, nikt z obecnych osób nie był w stanie dokładnie wskazać czasu zgonu (k. 4 tom I) ani osoby, która zgon stwierdziła;

f) opinii toksykologicznej biegłych sądowych z zakresu toksykologii stwierdzającej, że denat był pod wpływem alkoholu k. 390-391 (tom II), a jak wynika z zeznań N. K. „P. był taki trochę agresywny. Nie raz kłócili się z M., dlatego go unikałam, wygnałam z mieszkania, on sprowadzał kolegów. Lubił wchodzić w konflikty z innymi, z kolegami. On mieszkał z nami. Bili się jak byli pijani” zeznania z dnia 2 czerwca 2020 r.;

g) okoliczności, że po zadaniu ciosu oskarżony miał możliwość kontynuowania działania i zadania kolejnych ciosów lecz nie zrobił tego;

h) zeznań świadka M. z dnia 2 czerwca 2020 r. k. 1001 (to V) w zakresie w jakim zeznał, że po otrzymaniu informacji od żony oskarżonego, że V. nie żyje „ (...) Poszedłem na pogotowie. Powiedzieli tam, że nie pojedą tam teraz, bym poszedł na Policję (...), (...) od pogotowia mieszkam jakieś 600-700 metrów. Ze stacji

pogotowia na komisariat idzie się może z 10 minut, ale jak tam poszedłem to jeszcze czekałem na załogę policyjną. Czekałem może niecałe 10 minut (...) " , z. których wynika, że mimo zawiadomienia odpowiednich służb nie zostały podjęte czynności ratunkowe;

i) braku wyjaśnienia wątpliwości co do stanu zwłok w kontekście ujawnionych w zeznaniach świadka J. M. (k. 1117-1120) i w karcie medycznych czynności ratunkowych k. 3 akt rozbieżności dot. krwawienia V. B., podejmowanych czynności ratunkowych, godziny i sposobu stwierdzenia zgonu, wskazania przyczyn umieszczenia elektrod okrągłych na ciele denata (k. 90 akt), wskazania w jaki sposób zdiagnozowano asystolię i czy mogła mieć charakter przejściowy;

a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena w dowodów i okoliczności wskazuje na brak determinacji w działaniu oskarżonego, nie istnienie po jego stronie zamiaru zabójstwa, nadto na fakt, iż zgon pokrzywdzonego był następstwem zbiegu nieszczęśliwych wypadków, oskarżony nie zamierzał pozbawić życia pokrzywdzonego, ani nie godził się z takim skutkiem, a okoliczność braku adekwatnej reakcji odpowiednich służb skutkowałą nieudzieleniem denatowi skutecznej/efektywnej pomocy;

IV. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego w postaci

a) zeznań świadka V. B. współlokatora denata uznanych za dowód wiarygodny acz nieistotny w zakresie ustalenia faktów, podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla ustalenia zachowania V. B. bezpośrednio przed zdarzeniem, jego ewentualnego przyczynienia się do zdarzenia, a w konsekwencji ustalenia prawidłowej kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu.

b) uznania za logiczne, spójne, konsekwentne, korespondujące z pozostały, zgromadzonym wiarygodnym materiałem dowodowym zeznań świadków M. M. i N. K. podczas gdy zeznania te wzajemnie się wykluczają, świadkowie odmiennie zeznawali w postępowaniu przygotowawczym i podczas rozprawy głównej, podają inne informacje odnośnie faktu, do którego ze świadków dzwoniła była żona oskarżonego, a także czy świadkowie widzieli się w dniu zdarzenia z pokrzywdzonym, czy byli i ile razy i o której godzinie na miejscu zdarzenia, nadto zeznania nie pokrywają się z materiałem w postaci bilingów k. 138-139, k. 323-k.329;

c) uznanie za logiczne, spójne i konsekwentne zeznania funkcjonariuszy biorących udział w interwencji: świadków I. S., M. W. i T. J., a w konsekwencji dokonanie ustaleń faktycznych na ich podstawie, podczas gdy funkcjonariusze przyjechali na miejsce zdarzenia wraz ze świadkiem M. M. (znanym świadkowi T. J. z wcześniejszych interwencji - na co wskazał podczas rozprawy głównej w dniu 9 marca 2020 r. k. 916) umożliwili mu pojawienie się na miejscu zdarzenia, rozmowę z obecnym tam

oskarżonym i jego była żoną, co mogło mieć wpływ na złożone następnie depozycje, podczas gdy policjanci powinni byli poprosić tegoż świadka o ustalenie przez telefon ze świadkiem H. jej adresu i uniemożliwić kontakt ze świadkami i podejmowanie jakichkolwiek czynności w miejscu zdarzenia;

d) ocenę zeznań świadka I. H. i P. H. w zw. z art. 53 § 2 k.k. jako nie wnoszących nic istotnego w zakresie ustalenia faktów podczas gdy właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa są istotne dla wymiaru kary;

V. art. 167 k.p.k. w zw. art. 366 z art. 2 k.p.k. poprzez zaniechanie zwrócenia się przez Sąd do:

a) Wojewódzkiej (...)” oraz (...) Medycznego (...) w B. ul. (...), (...)- (...) B. (k. 1010) i zobowiązanie placówek do przedłożenia karty zlecenia wyjazdu do zdarzenia z dnia 17 lutego 2019 r. zawierającą kod pilności, podczas gdy z zeznań świadka J. M. k. 1118 v (tom VI) wynika, że w dokumencie tym wskazany będzie moment przyjęcia zlecenia, kod pilności, a także godzina stwierdzenia zgonu, okoliczność ta jest kluczowa dla ustalenia czy niezwłoczne podjęcie czynności medycznych mogło skutkować uratowaniem życia pokrzywdzonego.

Ponadto o przeprowadzenie przed Sądem II instancji i dowodu z:

a) przesłuchania kierowcy taksówki bądź firmy przewozu osób, z którego usług korzystał pokrzywdzony w celu dotarcia do miejsca zdarzenia

po uprzednim ustaleniu jego tożsamości przez:

- zwrócenie się do operatorów T-M., O., H. z pytaniem, czy numer telefonu V. B. (k. 1 1 1) należał do którejś z tych sieci, następnie po ustaleniu operatora właściwego, po uprzednim zwolnieniu go z tajemnicy telekomunikacyjnej, zobowiązanie go do złożenia spisu połączeń z tego numeru w dniach 16 lutego 2020 r. (od godziny 22:00) do dnia 17 lutego 2019 r. do godziny 2:00;
- ustalenie właścicieli numerów i osób, z którymi rozmawiał świadek V. B., w przypadku ujawnienia, że jedną z osób był kierowca taksówki ustalenie jego danych i wezwanie na termin rozprawy apelacyjnej w celu ustalenia zachowania pokrzywdzonego bezpośrednio przez popełnieniem przez oskarżonego czynu zabronionego;

b) dokumentacji medycznej Wojewódzkiej (...) oraz (...) Medycznego (...) w B. dla ustalenia czasu reakcji od chwili powzięcia wiadomości o ugodzeniu V. B. nożem do momentu wyjazdu karetki do miejsca zdarzenia i w tym celu zwrócenie się do Wojewódzkiej (...) oraz (...) Medycznego (...) w B. ul. (...), (...)-(...) B. (k. 1010) i zobowiązanie placówek do przedłożenia karty zlecenia wyjazdu do zdarzenia z dnia 17 lutego 2019 r., a także całej dokumentacji medycznej dotyczącej zdarzenia, po uprzednim zwolnieniu tychże z tajemnicy lekarskiej.

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.

W części za zasadne uznać należy zarzuty obrazu przepisów postępowania tj. art. 186 § 1 k.p.k. oraz art. 170 § 3 k.p.k. zawarte w pkt I i II petitum analizowanej apelacji. Z akt przedmiotowej sprawy i treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazu art. 186 § 1 k.p.k., gdyż zeznania świadka N. H. byłej żony oskarżonego wymienił jako jeden z dowodów stanowiących podstawę dokonanych ustaleń faktycznych do czego nie miał prawa skoro świadek jak trafnie podniesiono w treści zarzutu z pkt I w dniu 12 lipca 2019 r. skorzystała z prawa do odmowy zeznań. Zatem uprzednio złożone depozycje przez tego świadka nie mogły być przedmiotem oceny i analizy przez Sąd meriti oraz stanowić podstawy dokonanych ustaleń faktycznych.

Powyższe uchybienie Sądu I instancji mające charakter względnej przyczyny odwoławczej jest ewidentne i nie powinno ono mieć miejsca. W podobny sposób odnieść się należy do zawartego w pkt II petitum apelacji zarzutu obrazu art. 170 § 1 i 3 k.p.k. Dla Sądu odwoławczego jest oczywiste, że każdy wniosek dowodowy złożony przez stronę w toku postępowania sądowego powinien być merytorycznie rozpoznany i jeżeli wniosek dowodowy w całości lub w części nie został uwzględniony i załatwiony pozytywnie to w takiej sytuacji Sąd meriti zgodnie z treścią art. 170 § 3 k.p.k. i art. 368 § 1 k.p.k. ma obowiązek wydania postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego. Z akt przedmiotowej sprawy wynika,

że wniosek dowodowy z dnia 17 marca 2020 r. złożony przez obrońcę oskarżonego w części tj. odnośnie pkt 2, 4 i 5 rzeczywiście nie został rozpoznany i w tym zakresie nie wydano postanowienia, co stanowi obrazę art. 170 § 3 k.p.k.

Pomimo przyznania racji autorce apelacji w omawianym wyżej zakresie i uznania za zasadne wymienionych w pkt I i II zarzutów obrazy prawa procesowego Sąd odwoławczy uznał jednak, że pomimo stwierdzenia powyższych uchybień o charakterze formalnym to brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wnioskowanym przez obrońcę oskarżonego lub też do jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Zatem samo uznanie zasadności zarzutu w zakresie obrazy prawa procesowego nie jest wystarczające do uwzględnienia wniesionego środka zaskarżenia i zmiany zaskarżonego orzeczenia. Z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że dla skuteczności zarzutu określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. konieczne jest również wykazanie, że obraza określonych przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść wyroku. Dla Sądu odwoławczego orzekającego w przedmiotowej sprawie jest zaś oczywiste, że w przypadku zarzutów obrazy art. 186 § 1 k.p.k. oraz

170 § 3 k.p.k. czyli przepisów ze sfery gromadzenia dowodów ów wpływ uchybień na treść wyroku o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k. może być wykazany tylko poprzez jednoczesne zakwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych w całości lub też w zakresie jednego lub kilku elementów ze strony przedmiotowej lub podmiotowej składających się na treść tych ustaleń.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pomimo stwierdzenia omówionych wcześniej uchybień brak jest podstaw aby zakwestionować dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. G.. Zauważyć bowiem należy, że obrońca oskarżonego kwestionuje ustalenia faktyczne tylko w zakresie przyjętego przez Sąd zamiaru bezpośredniego pozbawienia życia V. B., co w sposób jednoznaczny wynika zarówno z treści zawartego w petitum apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jak również oświadczenia obrońcy złożonego podczas rozprawy odwoławczej w dniu 7 lipca 2021 r., że nie kwestionuje ona faktu zadania ciosu nożem jaki zadał oskarżony.

W aspekcie tego zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia a jeśli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu to również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1 – 3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. W przedmiotowej sprawie zdaniem

Sądu odwoławczego brak jest podstaw do szerszego rozpoznania sprawy poza zakresem zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego.

W kontekście tego stwierdzić należy, że wszystkie podniesione w omawianym środku zaskarżenia zarzuty obraży prawa procesowego w tym także te zawarte w pkt I i II które uznano za zasadne rozpatrywać należy w aspekcie tego czy mogły one mieć wpływ na ustalenie Sądu Okręgowego, że oskarżony M. G. zadając w nocy z 16 na 17 lutego 2019 r. w B. cios nożem w klatkę piersiową po stronie lewej V. B. działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego, czy też działał bez takiego zamiaru i jego zachowanie należy rozpatrywać w aspekcie wypełnienia znamion czynu zabronionego określonego w art. 155 k.k. ewentualnie w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2, § 2 i § 3 k.k. jak twierdzi autorka wniesionej apelacji.

Powyższe zagadnienie stanowi istotę problemu jaki należało rozstrzygnąć w przedmiotowej sprawie w kontekście zarzutów określonych w art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. i zawartych w petitum omawianej apelacji i argumentów zawartych w jej uzasadnieniu. Rozstrzygając powyższą kwestię uznać należy, że ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie kwestionowanym przez autorkę apelacji tj. odnośnie tego, że oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego są trafne i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w sposób prawidłowy w przedmiotowej sprawie.

W aspekcie tego elementu ustaleń faktycznych, który podważa obrońca oskarżonego to zdaniem Sądu odwoławczego istotne znaczenie mają ustalenia pozostałych okoliczności zdarzenia, które nie są kwestionowane w ramach zarzutu określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. Zaznaczyć więc należy, że w pkt 5 dokonanych ustaleń faktycznych przyjęto, iż pokrzywdzony V. B. poniósł śmierć na miejscu w wyniku zadanego mu ciosu w klatkę piersiową po stronie lewej (str. 5 uzasadnienia) i ten element ustaleń Sądu meriti nie jest kwestionowany w ramach podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Jak wynika z dalszej części tego punktu ustaleń, śmierć pokrzywdzonego była wynikiem rany klutej przedniej powierzchni klatki piersiowej z uszkodzenia narządów wewnętrznych klatki piersiowej na przebiegu jej kanału: tkanek miękkich przestrzeni międzyżebrowej, żebra IV, worka osierdziowego, przedniej ściany lewej komory serca, co skutkowało tamponadą serca. Powyższe ustalenia zostały dokonane na podstawie dowodów wymienionych na str. 5 – 6 uzasadnienia wyroku w postaci: Protokołu sądowo – lekarskich oględzin i sekcji zwłok, Protokołu oględzin i otwarcia zwłok, Dokumentacji fotograficznej oględzin i sekcji zwłok V. B., opinii sądowo – lekarskiej i zeznań biegłej A. K..

Podkreślić należy, że powyższe dowody zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, oprócz zeznań biegłej stanowią one obiektywne dokumenty, których treść nie budzi wątpliwości i zastrzeżeń a nadto nie są one kwestionowane przez autorkę apelacji odnośnie ich wiarygodności.

W kontekście zaś podnoszonej przez obrońcę oskarżonego kwestii „braku adekwatnej reakcji odpowiednich służb” zwrócić uwagę należy na treści opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Zgodnie z treścią tej opinii bezpośrednią przyczyną zgonu były uszkodzenia głównie worka osierdziowego przedniej ściany lewej komory serca a w przypadku takich obrażeń zgon nastąpił w przeciągu kilku minut do zadania obrażenia. W takiej zaś sytuacji całkowicie bezpodstawny jest zarzut skarżącej odnośnie braku reakcji odpowiednich służb medycznych i możliwości udzielenia pokrzywdzonemu skutecznej pomocy skoro z uwagi na charakter i rodzaj obrażeń (uszkodzenie worka osierdziowego lewej komory serca) zgon nastąpił w przeciągu kilku minut od zadania ciosu nożem. W związku z tym całkowicie uprawnione jest przyjęcie na podstawie treści omawianej opinii biegłego, że obrażenia jakich doznał V. B. na skutek ciosu nożem zadanego przez oskarżonego nie miały charakteru przeżyciowego skoro zgon nastąpił w przeciągu kilku minut od spowodowania tych obrażeń. Zatem podnoszone przez autorkę apelacji kwestie zawarte w zarzutach z pkt II, III i V w tym dotyczące czasu, zakresu podjętych czynności ratunkowych oraz pozostałe wymienione w omawianych zarzutach w istocie nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy wobec charakteru obrażeń jakich doznał pokrzywdzony oraz ustalonego faktu, że w wyniku tych obrażeń podniósł on śmierć na miejscu.

Z omawianej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej

oraz pozostałych dowodów wymienionych jako podstawa ustaleń z pkt 5 wynika również w sposób jednoznaczny zamiar z jakim działał oskarżony zadając cios pokrzywdzonemu. W ocenie Sądu odwoławczego ustalenia Sądu meriti odnośnie tego, że oskarżony M. G. działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia V. B. są prawidłowe, trafne i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, który został prawidłowo przeprowadzony przez Sąd I instancji i którym Sąd ten mógł dysponować jako podstawą tych ustaleń.

W realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie gdy oskarżony nie przyznał się do działania z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego i gdy świadek N. H. skorzystała z prawa odmowy złożenia zeznań, zasadniczym dowodem świadczącym o zamiarze z jakim działał oskarżony jest właśnie wymieniona wyżej opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz dokumentacja medyczna i podkreślić należy że są to wystarczające dowody aby poczynić jednoznaczne ustalenia w omawianym zakresie dotyczącym zamiaru z jakim działał oskarżony. Z rozważań Sądu meriti zawartych na stronach 14 – 15 wynika zatem, że cios nożem został zadany z wielką siłą gdyż ugodzenie nożem o ostrzu nie mniejszym niż 8,5 cm w klatkę piersiową spowodowało wklucie noża i uszkodzenie tkanek chrząstno - kostnych żebra na przebiegu kanału rany. Zasadnie również stwierdzono, że rana nie mogła powstać w sposób przypadkowy jak wyjaśnił oskarżony gdyż rękojeść narzędzia w tym wypadku noża

musiałaby być sztywno oparta o nieelastyczne podłoże oraz, że biegły wykluczył również to, że do powstania rany mogło dojść w sytuacji gwałtownego podniesienia się przez pokrzywdzonego z pozycji kucznej ku oskarżonemu, który trzymał w ręku nóż. W takiej sytuacji podzielić należy konstatację Sądu Okręgowego, że użycie noża o długości ostrza nie mniejszej niż 8,5 cm, ugodzenie z wielkiej siły w klatkę piersiową na wysokości IV żebra powodujące powstanie rany klutej przedniej powierzchni klatki piersiowej z uszkodzeniem opisanych narządów wewnętrznych klatki piersiowej jak również zachowanie oskarżonego po zadaniu ciosu wynikające z jego wyjaśnień świadczą niewątpliwie o zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Skoro więc te omówione wyżej ustalenia faktyczne dotyczące miejsca, siły zadania ciosu nożem przez oskarżonego, rodzaju obrażeń jakich doznał pokrzywdzony, skutku jaki nastąpił w postaci śmierci pokrzywdzonego oraz zamiaru z jakim działał oskarżony zadając ten cios są w pełni trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, którym Sąd meriti miał prawo dysponować i który prawidłowo ocenił, to tym samym nie mają znaczenia uchybienia procesowe podniesione w petitum apelacji. Dotyczy to zarówno tych z pkt I i II, które zostały uznane za zasadne jak również tych z pkt III, IV i V, które są przy uwzględnieniu realiów dowodowych i faktycznych występujących w przedmiotowej sprawie bezpodstawne. Nie można bowiem uznać, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 7, 410 k.p.k.

w zw. z art. 366 k.p.k. w zakresie dowodów wymienionych w pkt III, IV. Wszystkie dowody zgromadzone w sprawie i mające znaczenie dla sposobu jej rozstrzygnięcia zostały bowiem ocenione w sposób swobodny, respektujący zasadę zawartą w art. 7 k.p.k. Sąd meriti nie naruszył również art. 410 k.p.k. gdyż przy analizie i ocenie nie pominął żadnego z dowodów a te które uznał za wiarygodne poczynił podstawą ustaleń faktycznych.

Odnosząc się o zarzutu z pkt IV petitum apelacji uznać należy, że Sąd meriti przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego wbrew twierdzeniom skarżącej nie pominął żadnej z istotnych okoliczności mających wpływ na jej wymiar o czym świadczy końcowa część uzasadnienia wyroku (str. 16 – 17). Zasadnie w tym zakresie stwierdzano, że orzeczona w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności kara nie przekracza stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu i realizuje swoje cele określone w art. 53 k.k.

Wnioski

• o zmianę opisu zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez przyjęcie, iż w nocy z 16 na 17 lutego 2019 r. w B. oskarżony zadając V. B. cios nożem nie działał z zamiarem pozbawienia życia V. B., ani nie godził się z takim skutkiem, zachowanie oskarżonego spowodowane było nagłym wtargnięciem nietrzeźwego pokrzywdzonego w porze nocnej do domu oskarżonego, miejsce i siła ciosu wynikały m.in. w pozycji w jakiej znajdował się pokrzywdzony, a do zgonu doszło wskutek braku udzielenia V. B.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

<p>pomocy medycznej w adekwatnym czasie, a w konsekwencji zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego i uznanie, iż ujawnione działanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu zabronionego penalizowanego w art. 155 k.k. ewentualnie w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2, § 2 i §3 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary w granicach zagrożenia karnego przewidzianego w tych przepisach.</p> <ul style="list-style-type: none"> • ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku, przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>W sytuacji gdy Sąd odwoławczy uznał, że Sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które mają pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy a następnie gdy dokonano właściwej oceny prawnej tych ustaleń to tym samym brak jest podstaw do zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu i zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego zgodnie z pierwszym wnioskiem apelacji. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi również żadna z podstaw określonych w art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania spawy do ponownego rozpoznania.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia</p>	

i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. G.	pkt II i III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od

		kosztów procesu za postępowanie odwoławcze mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego i brak dochodów.
--	--	--

7. PODPIS

Zbigniew Kapiński

Katarzyna Capałowska Ewa Jethon

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2</u> <i>Podniesione</i> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana